

Emmauszi történet. Két tanítvány, a tágabb körből, találkozik az élő Jézussal. Egy pillanattfelvétel, amely egy hosszabb folyamat része az életükben. Valamikor felfigyeltek a názáreti rabbira. Bizonyára a vele és általa történt különleges történések miatt figyeltek fel. Nem elégedtek meg a szóbeszéddel. Utánajártak a híreknek. Akkor még nincs az a hírcunami, ami manapság. Emlékszem, gyerekkoromban, a tanyán minden hír figyelmet érdemelt, mert nagyrészt személyes volt: mi történt a közeli tanyákon. Világmegváltó hírek nem zavarták meg az egyszerű embereket. Kleofásék érdeklődésében is zajlott egy folyamat: az érdekességtől haladtak az érdekeltség felé. Ki ne értené meg egy rómaiak által elnyomott ország férfijaiban kavargó indulatokat!? Akkoriban évente törtek ki kisebb-nagyobb lázadások, fegyveres felkelések, amelyeket rendre vérbe fojtottak. Ki ne várt volna egy olyan vezetőt, akinek végre sikerülhet a függetlenségi harc.

Akkoriban „a vallás nem szabadidős foglalkozás” volt (Vörös Éva). Jézusban nagy hatású prófétát ismertek meg, akinek szavait ingyenesen végzett terapeutai tevékenysége hitelesítette. Kleofásék szíve fellángolt! Lelkesen hallgatták, kíváncsian figyelték, folyamatosan megbeszélték, amiket láttak, hallottak. Megélték, hogy „az Istenben való hit értelmes bizalom kérdése” (H. Küng). Ehhez a lángoláshoz nem kellett a legbelső, tizenkettős körhöz tartozni. Ehhez elég volt nyitott szívvel és fejlődni akaró értelemmel kapcsolódni Jézushoz.

Jön a hideg zuhany. Az emberi ész megáll, hiszen egy kiemelkedően jó ember is veszélyt jelent a vallási és világi hatalmak számára? Igen! A veszélyt, a személyt el kell távolítani. Erre találták ki a börtönöket, munkatáborokat, rabszolgáncokat. A Kleofásék számára szívet lángoltató Jézust nem kizárják, hanem kivézik. Politikai vezért váró elképzelésüknek valahol el kellett bizonytalanodnia Jézus tanításának és magatartásának hatására. Ha nem így lett volna, akkor az lett volna a természetes, hogy kardot rántanak a mester kiszabadítására. Csodát vártak, hogy majd az Isten kiszabadítja? Ennél többet nézek ki a zsidó hazafiakból. Jézustól vártak valami drámai robbanást, amely a szívekben parázsló erőket lángba lobbantja a fővárosban? Várták, ugrásra készen, hogy a kritikus helyzet Jézust kiragadja eddigi, lavírozásnak vélt magatartásából? Tény, hogy erős és zavaró szelek fújta össze-vissza a szívük lángjait. A kivégzés el is fújta ezt a lángolást...

Megzavarodott és gyászos hangulatú fejjel mennek haza. „A küldetésbe belefáradt ember a mindennapi teendőkhöz menti magát” (Illyés Gy.). A parázs ott izzik bennük, de a remények elszálltak. Lesz-e ebből új lángolás? Találkoznak valakivel, és bevonják kérdésekkel teli, elkeseredett beszélgetésükbe. A csatlakozó férfiből pozitív gondolatok sugároznak, a közös vacsorán Jézustól látott szokás szerint töri meg a kenyeret... Mintha ez a férfi erősen ráfújta volna szívük parázsára. Az idegen elmegy, a felizzó parázs lángra kap! Ő nem idegen! Irány vissza a többi tanítványhoz! Lángoló szívvel mennek lángra gyújtani a többieket. A nagypénteki dráma ott vibrál bennük. Tudják, hogy „embernek lenni nehéz, de másnak lennünk nem érdemes” (A. Schweitzer). Mennek, hogy összeadódjanak lángjaik, és megszülessen az Isten Országának reménye a földön.

Király Ignác, Érd